

MYSTILLINEN KRISTUS

Pekka Ervastian esitelmä 26.12.1926

Mystillinen Kristus on tämänpäiväisenä aiheena ja te tiedätte kaikki mitä tällä sanalla mystillinen Kristus tarkoitetaan. Mystillinen Kristus eroitetaan historiallisesta Kristuksesta sentähden, että niinkuin meille kouluissamme jo opetetaan, historiallinen Kristus eli tässä maailmassa ja kuoli meidän puolestamme, mutta mystillinen Kristus elää meissä. Nythän tiedätte kaikki, että teosofeina ja ruusuristoläisinä me aina puhumme ja ajattelemme juuri tätä mystillistä Kristusta. Me olemme sillä kannalla, että jos historiallinen Kristus, vapahtaja olisi kuollut vaikka kuinka monta kertaa ihmisten puolesta, eikä mystillinen Kristus syntyisi meidän omassa sielussamme niin me emme pelastuisi. Meidän pelastuksemme ihmisinä on siinä että Kristus syntyy meissä. Ja sentähden meidän tämänpäiväinen aiheemme mystillistä Kristuksesta liittyy aivan viime sunnuntaiseen aiheeseen vihkimyksen tiestä. Sillä jos puhumme mystillisestä Kristuksesta, emme saata puhua siitä muuten kuin millä tavalla valmistumme tuohon mystillisen Kristuksen syntymään itessämme, ja millä tavalla mystillinen Kristus sitten elää ja kehittyy meissä. Tämä on lopullisesti aiheemme ja silloin tämä asia on sama kuin se henkistä kehitystä kuvaava vihkimyksen tie, josta täällä viimeisillä kerroilla on ollut puhetta.

Viime kerralla puhuessani vihkimyksen tiestä olin epäilemättä verrattain vaikeatajuinen ja ehkä hieman ylimalkainen. Esitys saattoi jäädä sängen vaillinaiseksi. Sentähden juuri tänään tahtoisin täydentää tuota esitystä vihkimyksen tiestä, kuvata sitä vähän tarkemmin. Tietysti kuvaukseni ei voi olla asian luonteesta riippuen muuta kuin vertauskuvallinen. Itseasiassa minun täytyy suorastaan vertauskuvallisesti esittää tämä asia, eikä kertomalla. Sillä jos koettaisin sitä kuvata aivan kuivasti vain jonkunlaisilla

filosofisilla, tieteellisillä termeillä, ei se kuvaus kävisi niinkään todenmukaiseksi ja ymmärrettäväksi, kuin se voi käydä kun sitä kuvataan vertauskuvallisesti. Mutta ennenkuin ryhdyn suorastaan vertauskuvallisesti kuvaamaan tätä Kristus-elämää ihmisessä, silloin niin sanoakseni aivan teknillisesti, todenmukaisesti, tekee mieleni korostaa mitä viime kerralla erikoisesti tahdoin esittää. Se on sangen tärkeä asia. Sitä asiaa, jota sekä viime että edellisinä sunnuntaina koetin teroittaa, siitä asiasta sanoisin nyt seuraavasti:

Me ihmiset, kun me ensin tulemme teosofeiksi, minä ajattelen nyt itseäni nuoruudessani, me käsitämme silloin, että tässä fyysillisessä maailmassa on tietysti monenlaisia seuroja ja veljeskuntia, mutta kun meillä on teosofinen liike ja Teosofinen Seura, niinkuin ajattelin, niin silloin me olemme turvassa. Sillä tämä teosofinen liike, madame Blavatskyn suuri työ, on antanut meille jonkunlaisen totuuden mittapuun, sellaisen koetuskipun, jolla voimme tarkastaa kaikkia toisia seuroja, liikkeitä ja pyrkimyksiä, ja tietää missä ne ovat väärässä ja missä oikeassa. Me olemme hengessämme niin sulautuneet siihen sisäiseen, ihmeelliseen näkemykseen, että me tunnemme seisovamme ihan vakavalla pohjalla. Mutta sitten ajattelin myös nuorena, ja jokainen teosofi ajattelee niin: On olemassa näkymätön maailma ja jos tässä näkymättömässä maailmassa pyrimme jollain tavoin edistymään, jos me pyrimme tietoon, voittoon ja kykyihin, niin me joudumme harhaan; mutta jos emme tahdo omin päin etsiä tietoja ja kykyjä, vaan turvaudumme salaiseen veljeskuntaan, jonka lähettiläitä madame Blavatsky oli, niin silloin on kaikki hyvin. Sillä näkymättömässä maailmassa ei ole muuta tietoa ja todellisia kykyjä kuin ne, jotka ovat yhteydessä salaisen veljeskunnan kanssa. Kun me pyrimme sitä tietä pitkin, jonka salainen veljeskunta on meille ilmoittanut, niin me emme voi joutua harhaan. Ihminen ei silloin voi joutua muuhun kuin salaiseen veljeskuntaan. Näkymättömässä maailmassa ei ole muita veljeskuntia kuin tämä salainen veljeskunta; näkymätön maailma on sellainen ettei siinä voi olla muita veljeskuntia, joilla

on tietoa ja kykyä. Näin sitä ajattelee nuorena ja luulee, että kaikki on hyvin ja hyvässä turvassa, kun joutuu siihen näkymättömään maailmaan, että kaikki on hyvin sielullisesti ja henkisesti kehittyessään, kunhan vain on tuon salaisen veljeskunnan turvissa, ja mitenkä muuten voisi siihen joutuakaan. Se olisi vain tuollaista haparointia, jos ihminen koettaa kehittää itsessään pientä selvänäköisyyttä, ja koettaa mennä ulos astraaliruumiissaan. Se on kaikki turhaa. Todellisuudessa hän ei voi saada niitä kykyjä, jos ei se tapahdu salaisen veljeskunnan turvissa. Niin minä ainakin ajattelin nuorena teosofina, ajattelin, että maailma on hyvässä turvassa, kun salainen veljeskunta oli takanamme. Mutta kuta enemmän ihminen saa kokea elämää ja kuolemaa, silloin hän huomaa kuinka asiat ovat niin toisin, kuinka ei ole lainkaan niin turvallista. Ei ole lainkaan sillä tavalla, että voimme vain panna pään tyynylle ja nukahtaa, vaan näkymätön maailma on paljon rikkaampi, paljon vaarallisempi kuin tämä näkyväinen maailma. Ei ole vain niin, että on olemassa ainoastaan salainen veljeskunta, vaan näkymättömässä maailmassa on olemassa paljon erilaisia veljeskuntia. Puhutaan eri tasoista, ja näillä eri tasoilla on erilaisia veljeskuntia. On sellaisia salaisia, näkymättömiä veljeskuntia, jotka vaikuttavat oikeastaan vain näkymättömässä maailmassa, tuossa henkimaailmassa, ja siellä henkimaailmassa on yhtä vaikea tietää mikä on totuutta kuin konsanaan tässä näkyväisessä maailmassa. Jos emme saa turvallista painopistettä ja pohjaa jalkojemme alle, niin silloin olemme kuin aavalla merellä tässä näkyväisessä maailmassa. Vielä enemmän olemme näkymättömässä maailmassa kuin aavalla merellä. Me olemme uusien veljeskuntien ja seurojen edessä. Salaista veljeskuntaa, kun sitä tahdotaan tarkemmin määritellä, nimitetään valkoiseksi veljeskunnaksi. Madame Blavatsky sanoi selvästi, että on olemassa toisenlaisia veljiä tuossa näkymättömässä maailmassa. Näkymättömässä maailmassa on olemassa mustia veljiä, ja muunlaisiakin veljiä, sekä mustia että valkoisia. Ne ovat kyllä

hyvin itsetietoisia siinä maailmassa ja koettavat vaikuttaa tähän meidänkin maailmaamme. On senlaatuista veljeskuntia, jotka mielellään ottavat luokseen niitä salatieteilijöitä, niitä vähän enemmän kehittyneitä ihmisiä, jotka ovat tulleet tietoisiksi henkimaailmassa. Tämä on se asia, jota tahdoin korostaa viime ja edellisellä kerralla, että tämä salaisten veljeskuntien monilukuisuus tekee henkisen kehityksen sangen vaiherikkaaksi ja monimutkaiseksi, ja tekee sen, että jos ihminen tahtois väistää näitä kaikenlaisia veljeskuntia, täytyy hänen kulkea erittäin suoraa tietä sen veljeskunnan luo, jota sanotaan Valkoiseksi Veljeskunnaksi, ja Kristuksen Valkoiseksi Veljeskunnaksi, ja tulla nimitetyksi Kristuksen veljeksi. Meidän täytyy salatieteilijöinä ja mystikkoina kulkea sangen suoraa polkua tuon Valkoisen Kristuksen Veljeskunnan luo, jos tahdomme välttää kaikenlaista vaaraa.

Nyt voimme siirtyä ehkä tämänpäiväiseen aiheeseen. Mutta tahtoisin tässä ensin sanoa, että mystillinen Kristus ei ole mikään semmoinen asia, jonka ihminen voi niin selvästi kuvata itselleen. Me ihmiset voimme sangen pian luulla teosofeina, salatieteilijöinä ja mystikkoina, että olemme saaneet mystillisen Kristuksen. Ihminen luulee, että hän on mystillisen Kristuksen yhteydessä. Se voi olla totta, mutta myöskin erehdystä. Uskovaisille ihmisille on hyvin kuvaavaa se, että he ovat mielestään jossain turvapaikassa hengessään ja sielussaan. Hän on luonut uskon, jolla hän ympäröi oman tajuntansa. Nyt hän elää tuossa uskon linnassa, kuvittelemassaan Jumalan tuntemuksessa: „Nyt saan elää rauhassa, Jumala suojelee uskoani kaikista vieraista vaikutuksista.“ Me huomaamme tärkeänä tunnusmerkkinä kaikilla uskovaisilla ihmisillä, että he vähän pelkäävät, heissä on aina jotain pelkoa, he sanovat, että se on Jumalan pelkoa. Heidän uskoaan ei saa missään häiritä, heitä täytyy suojella kaikesta pahasta, he eivät saa mennä mihin tahansa maailmassa, he ovat niin arkoja, etteivät he voi katsella kauniita tauluja ja mennä teatteriin. Se olisi liian vaarallista, sillä

heidän täytyy suojella omaa uskoaan. Tämä ei ole ainoastaan historiallinen ilmiö, vaan se on ilmiö, joka voi tapahtua vielä tänäkin päivänä, jossain uskossa. Vaikka he eivät mene nykyajalla niin pitkälle, niin itse ovat kuitenkin niin arkoja ja pelkäävät, että he voivat tahrata itseään. Huomaamme, kun todellinen ihminen, todellinen järkevä ja ajatteleva ihminen, joka ei ole uskovainen, mutta voi olla kunnan ihminen, kun sellainen todellinen ihminen katselee uskovaista, niin tuon uskovaisen arkuus ja pelkuruus ei herätä hänessä mitään ihastusta. Voi minua, jos joutuisin tuollaiseen sieluntilaan. Minä en ainakaan tahtoisin järjestää noin sielunani, ja istua kuin tornissa, etten voi mitään tehdä, enkä mennä ihmisten maailmaan. Tällainen järkeily ei ole turhanpäiväinen. Me voimme hyvin ottaa huomioon tässä asiassa tällaisen arvostelun. Jokainen ihminen, joka ei ole uskovainen, näkee paljon vikoja, hän näkee mitä tuollaisessa uskovaaisessa on puutteellista, ja sentähden täytyy hyvin huomata, että jos meidän uskossamme, oli se sitten teosofinen tai mikä muu tahansa, on sellainen ajatus, että me olemme Kristuksen yhteydessä, että mystillinen Kristus on meissä, jos tämä usko tekee meidät jollain tavoin saamattomiksi, epäveljellisiksi, tekee meidät paremmiksi kuin nuo toiset veljet tuolla, niin se usko ei ole mystillistä Kristusta ja silloin se yhteys Kristuksen kanssa ei ole lainkaan todellista, se on mielikuvitusta. Mikä on ainoa ja ensimmäinen ehto, jos me tahdomme tulla mystillisen Kristuksen yhteyteen? Ensimmäinen ehto on, että me etsimme Kristusta. Me etsimme Kristusta, me etsimme Jumalaa ja me etsimme Totuutta. Meidän täytyy ensin tulla totuudenetsijöiksi, totuuden etsiminen on meidän ensimmäinen velvollisuutemme. Siihen tahtoisimme herättää kaikkia ihmisiä. Nyt tahtoisimme kuvata totuudenetsijää. Totuudenetsijää on ennen maailmassa nimitetty toisella tapaa, ja ne, jotka tuntevat tuota Vanhan Liiton tietä teoreettisesti, jotka tuntevat itämaisia teorioita, he voivat seurata esitystäni ilman, että mihinkään viittaen. Totuuden etsijää on aina ennen nimitetty kodittomaksi vaeltajaksi. Me emme ole totuuden etsijöitä,

ellemme sielussamme ole kodittomia vaeltajia, sillä tämä koditon vaeltaja hän on ihminen, joka ennen kaikkea on vapaa. Hän ei voi olla sidottu millään tavoin. Hän ei voi olla ensinkään rikkauden sitoma, hän ei voi olla köyhyyden sitoma, yhteiskunnallisen aseman sitoma, ei voi olla rakkauden ja persoonallisten suhteiden sitoma, hän ei voi olla sukupuolensa sitoma, hän ei voi olla minkään ajatuksen, filosofian, maailmankatsomuksen sitoma, hänen pitää olla koditon vaeltaja, joka tutkii kaikkea, hänen pitää tutkia kaikkia uskontoja, ja niin monta elämänymmärrystä kuin hänelle on mahdollista. Hänen pitää tutkia elämää, oman sielunsa tilaa, eläinkuntaa, kasvikuntaa ja koko maailmaa. Hänen pitää sielunsa syvimmissä olla totuudenetsijä. Hänen järkensä on oleva täydellisesti vapaa. Mikään kahle ei saa häntä sitoa. Materialismin kahle on ensimmäinen joka voi häntä sitoa. Kaikki, mikä voisi sitoa hänen järkeään ja ajatustaan on hyljättävä. Hän ei saa olla uskonsa sitoma. Jos hänellä on kuinka rakkaita mielipiteitä, ennakkoluuloja, kuinka rakkaista helmasyntejä tahansa, hänen täytyy levittää ne eteensä, löytää niiden avaimen, niiden synnyt syvät, jotta hän ei olisi minkään sitoma. Hänen tulee olla köyhä. Ainoastaan ketuilla on luolansa, mutta Ihmisen pojalla ei ole mihin päänsä kallistaa. Sellaisessa mielentilassa täytyy totuudenetsijän elää. Koko olemassaolo on niin vakavaa, se on täynnä merkitystä. Jos ihmisellä on kiintopiste, jos hänellä on elämässään sellainen kohta, joka häntä niin viehättää toisessa tai toisessa suhteessa, niin silloin hän tietää, että hän on kahlehdittu johonkin. Hän ei ole koditon vaeltaja, hän ei ole rauhaton ihminen, jossa kuitenkin on suuri rauha, sillä syvimmissään hän kuitenkin tietää, että totuus on löydettävissä. Kuinka hän muuten kaikkea tutkisi, jollei hän olisi varma siitä sydämessään, että totuus löydetään. Sellainen on totuudenetsijä ja koditon vaeltaja. Tämmöisen pitää ihmisen olla, tämmöisen pitää teosofin olla. Jokaisen mystikon ja ruusuristolaisen pitäisi olla juuri tämmöisen. Silloin hän on todella koditon vaeltaja, ja silloin jotain voi tapahtua. Nyt me lähemme kertomaan

vertauskuvallisesti. Nyt lähdän kuvaamaan mystillistä Kristusta, kuvaamaan tuota elämää, jota ihminen viettää hengessään samalla kun hän elää täällä maan päällä, ei millään tavalla nukkuessaan, ei millään tavalla toisessa tilassa ollen ruumiinsa ulkopuolella jossain näkymättömässä maailmassa, vaan sillä tavalla, että hän on päivätajunnassaan ja että näkymättömät maailmat tulevat hänen luokseen.

Kun ihminen etsii totuutta kodittomana vaeltajana, niin silloin hänelle kerran tulee ihmeellinen näkemys, näkemys, joka tietysti on yliaistillista laatua, sellaista laatua, että toinen, joka hänen vierellään olisi, ei sitä näkisi. Mutta koditon vaeltaja on selvässä päivätajunnassa, hän on elämässä, keskellä elämää, ja toisten ihmisten kanssa, mutta hän näkee Betlehemin tähden, hän näkee tähden, joka loistaa taivaalla. Se on suuri ja loistava ja ihmeellinen tähti. Ei se ole tässä ulkonaisella taivaalla. Se on jossain hänen henkensä taivaalla. Hän kyllä näkee sen niinkuin se olisi ulkopuolella häntä. Ei hän sitä päässään näe, hän kyllä näkee sen tuolla ylhäällä, mutta hän myöskin tietää, ettei se ole tuo luonnon taivas. Hän näkee Betlehemin tähden ja kun hän näkee tuon tähden, niin hän tietää, että nyt hän on jotain saavuttanut, nyt hän on saavuttanut ihmeellisen ja merkillisen tiedon, hän on saavuttanut sen tiedon: pysähdy nyt hengessäsi tähän ja rakenna nyt tähän rauhan maja. Hän ei enää harhaile, nyt hänen ei enää tarvitse harhailla. Hän on nähnyt tähden, joka osoittaa hänelle missä on koti, missä nyt on rauhan paikka, ja sinne hän rakentaa majansa. Hän rakentaa siis majan itselleen näkymättömässä maailmassa, oman henkensä taivasmaailmassa, siellä tasangolla. Se on tasanko ulkopuolella Betlehemiä. Sille tasangolle, sille tasolle, ja jos vielä tarkemmin sanoo, sille alemman taivasmaailman ylätasolle hän rakentaa majan itselleen. Tuossa majassa hän asuu, siinä hän viihtyy, siinä on rauha ja siunaus, sieltä rauha ja siunaus leviää maailmaan hänen kauttaan. Hän tulee ulos majastaan. Hän kulkee tuolla tasangolla ja siellä on toisia, jotka ovat rakentaneet itselleen majoja ja he ovat kuin

paimenia. He kuuntelevat usein enkelien laulua ja soittoa. Kun hän on aikansa asunut tuossa rauhan majassa ja kuunnellut tätä ylimaallista soittoa ja laulua, niin tulee hetki, jolloin Betlehemin tähti loistaa ja sädehtii niin kirkkaasti, että hän tietää niinkuin toisetkin paimenet tasangolla tietävät, että nyt täällä on tuo lapsi syntynyt, nyt on lapsi syntynyt Betlehemissä, nyt on Kristus-lapsi syntynyt ja me voimme iloita. Enkelikuorot laulavat, laskeutuvat alas, loistavat läsnäolollaan ja täyttävät ilman hartaudella, ja koditon vaeltaja, joka on rakentanut itselleen rauhan majan, tietää, että Kristus pitäisi olla seimessä syntynyt. Hän lähtee sitten lasta etsimään. Silloin kuulee hän jotain, joka lähestyy ja lähestyy. Tulevat tietäjät itäiseltä maalta, tulevat 3 ihmeellistä kuningasta, tietäjää, hallitsijaa, ja koditon vaeltaja seuraa heidän jälkiään. Hän tietää hengessään, että nuo kuninkaalliset, suurenmoiset tietäjät itäiseltä maalta, jotka ovat hallitsijoita, he edustavat kolmea eri tasoa hänen tajunnassaan, kolmea eri olemuspuolta hänen hengessään. Hänen inhimillinen psychensä on tietoa, tuntoa, tahtoa, teosofisella kielellä Manas, Buddhi ja Aatma. Se on hänen henkinen olemuspuolensa. ja nämä hänen henkensä olemuspuolet samalla edustavat kuin kolmea eri tasoa: korkeampaa älytasoa, tieto manas; veljesrakkauden tasoa, Buddhi, tunne; ja yhteyden jumalallista tasoa, hengen tasoa, Aatman tasoa, tahto. Nuo tietäjät itäiseltä maalta ovat kuin pukeutuneet näiden tasojen verhoihin ja he edustavat kukin kuin yhtä tällaista hengentajunnan puolta. He kulkevat edellä nuo tietäjät ja koditon vaeltaja, joka on rakentanut itselleen rauhan majan, seuraa toisten kanssa jälessä. Sitten he tulevat Betlehemiin johonkin talliin, ja siellä on Kristuslapsi, siellä on Maria, siellä on Josef, ja tietäjät itäiseltä maalta lankeavat polvilleen ja koditon vaeltaja, joka on rakentanut rauhan majan, seisoo kynnyksellä ja katselee lasta, jota idän kuninkaat palvovat, Mutta kaikkesta ihmeellisintä on se, että hän sanoo, tai hänen sisimmässään sanoo ääni: – Minä olen se. – Ja jos hän katselee vähän ympärilleen fyysilliseen maailmaan, niin hän on tajuinen tässä maailmassa, ja

samalla hän katselee tuota lasta, jota idän tietäjät palvovat. Hän tietää, että kaikki tämä on hänen sisässään, kaikki on hänen tajunnassaan, hänen hengessään, mutta hän ei pelästy, hän ei saa pelästyä. Ja hän hengessään elää tätä, Kristus syntyy, Kristus kasvaa, Kristus elää ja toimii, Kristus kärsii, Kristus kulkee Getsemanesta Golgatalle hänen hengessään. Kaikkea koditon vaeltaja, joka on rakentanut itselleen rauhan majan ja joka sanoo, minä olen se, joka katselee. Ja kun hän katselee ympärilleen ja näkee fyysillisen maailman, näkee itsensä fyysillisenä olentona, niin hän tietää, että kaikki tuo tapahtuu hänen hengessään ja tajunnassaan, ja mikä on kaikista ihmeellisintä, kaikesta syvintä ja kaikesta pelottavinta, että hän tuntee itsensäkin olevan tuossa. Hän ei ainoastaan sano, minä olen se, hän voi alistua ja tuntea, että se on hän. Hän voi olla ristipuulla, hän voi olla ristipuulla ja hänet otetaan alas ja lasketaan hautaan, ja se on hän itse, se olen minä. Kuitenkin hän katselee ympärilleen, täällä on fyysillinen maailma, täällä ovat ihmiset, mutta hän elää itse mystillisessä Kristuksessa ja mystillinen Kristus elää hänessä. Se ei ole mitään harhaa, se ei ole mitään mielikuvitusta. Hän ei voi niitä näkyjä tuoda esille, ne tapahtuvat nuo asiat, sentähden että niiden tulee ja täytyy tapahtua. Ja kun hän on tämän kaiken sanonut ja tätä kaikkea katsellut, tulee kuin mullistus, mullistus hänen maailmassaan. Se on kuin tämä olisi ollut ihmeellistä merkillistä elämää, kuin hän olisi elänyt hengen elämää, ja nyt tulee mullistus ja nyt tulee kuolema, sillä nyt hän tietää, että hänen pitää sanoa: – Minä en ole tuota kaikkea, minä olen sen ulkopuolella, minä olen sen ulkopuolella, sillä minä en saa olla. – Hän tietää, että nyt hän kulkee kohti kuolemaa, eikä kuolema ole sitä, että me kuolemme synkkyyteen, että me kuolemme onnettomuudessa, tai että meidät ripustetaan johonkin puuhun, se on ainoastaan harhakuolemaa, se on ainoastaan tämän fyysillisen ruumiin kuolemaa. Ei se kuolema, joka totuudenetsijää odottaa, sitä koditonta vaeltajaa, joka on rakentanut itselleen rauhan majan ja sanoo, minä olen se, ei se kuolema, joka häntä odottaa, ole

fyysillinen kuolema. Mitä siitä fyysillisestä kuolemasta, joka kohtaa häntä. Mutta se ei ole se kuolema, joka häntä odottaa, vaan se kuolema, minkä hän nyt tietää tulevan, se on siinä, että hän tulee hävittämään tämän maailman, kuoleman pois itsestään, hävittämään koko maailman askel askeleelta, aste asteelta, ja jäsen jäseneltä. Hänen täytyy kuolla itsestään pois. Hän, joka siis eli hengessään jumalallista elämää, hän, joka hengessään oli kuin enkeli, jumalallinen henkilento, vapahtaja, hänen täytyy kaikesta kuolla, sillä häntä ei saa olla olemassa. Hänen täytyy osata sanoa: – Minä en ole se, minä olen minän yläpuolella, minä olen sitä mitä olen ja olen minuuden yläpuolella. Ja kun ihminen, totuudenetsijä on tullut tähän, silloin hän kuolee. Silloin hän kuolee ja astuu alas tuonelaan, ja nyt kun hän astuu alas tuonelaan, nyt alkaa hänelle aivan uusi aika ja uusi jakso hänen elämässään, kerrassaan uusi vaihe, sillä nyt hän tietää, että hänen tehtävänsä on saarnata hengille tuonelassa, mutta se tuonela ei ole ainoastaan tuo tila, missä vainajat ovat kuoleman jälkeen, vaan se tuonela on myös ihmismaailmassa, se on ihmismaailma, jossa nämä sielut, minuudella varustetut olennot kuolevat, syntyvät jälleen ja jälleen kuolevat. Tämä näkyväinen fyysillinen maailma, taivas ja tuonela, se on kaikki sitä tuonelaa, johon hän, joka nyt on kantanut mystillistä Kristusta sisässään, kuolee, johon hän nyt astuu ja jossa hänen tulee auttaa kaikkia niitä, jotka ovat vankeina, hänen täytyy auttaa niitä vapauteen. Se on tuonela ja se voi kestää kauemmin ja se voi kestää lyhyemmän ajan. Se kestää kauan tuo tuonelassa olo, sillä silloin on ihminen, joka on eikä ole, hän on läsnä ihmisten maailmassa, hän on sitä, mitä hän on, hän ei ole sitä miltä hän näyttää. Ja kun hän on aikansa, kauan aikaa työtä tehnyt, toiminut tässä ulkonaisessa fyysisessä maailmassa, sisäisessä maailmassa, taivasmaailmassa, ja koko kolminaismaailmassa, elänyt uudestaan ja uudestaan kaikkea sitä mitä on elänyt sielussaan ja hengessään, niin voi tulla hetki, tulee varmasti hetki, jota sanotaan ylösnousemukseksi, jolloin hän nousee ylös kuolleista. Ja silloin kun hän nousee ylös kuolleista,

hän, koditon vaeltaja, joka on rakentanut itselleen rauhan majan, ja sanoo, minä olen se, ja minä en ole se, sillä minä olen yläpuolella sitä mitä olen, kun hän nousee ylös kuolleista, silloin tapahtuu suuri vihkimys. Silloin me käytämme tuota nimitystä vihkimys, sillä silloin hänet otetaan vastaan Kristuksen Valkoiseen Veljeskuntaan. Ylösnousseena hänet tunnustetaan Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan jäseneksi ja veljeksi, ja Mestarit, ne, joita nimitämme Mestareiksi, ne ottavat hänet vastaan. Ennen sitä emme käytä vihkimys-sanaa, sillä tällä tiellä totuuden etsijä kulkee suoraan Kristuksen luo, Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan luo, eikä tyydy minkäänlaisiin vihkimyksiin toisiin veljeskuntiin ja toisilla tasoilla, ja sentähden me sanomme, että suuri vihkimys on se, jolloin totuudenetsijä on noussut ylös. Vasta sen perästä alkaneen suurten vihkimysten tie, jossa ihminen ei ole ainoastaan saavuttanut tätä maapalloa, ei ainoastaan saavuttanut tietoa, valtaa, ja herruutta tämän maapallon yli, vaan jolloin hän sitten kulki vihkimysten tiellä valloittaa itselleen vielä toisia maita ja toisia taivaita. Ne ovat tietysti aivan liian suuria ja korkeita mysteeriöitä. Ja me voimme sanoa, jos me luemme esim. itämaisia kirjoja erilaisista teistä ja erilaisista vihkimyksistä, jos me luemme teosofisista kirjoista, jotka puhuvat vihkimyksistä, jos luemme erilaisista vihkimyksistä, niin me voimme tietää, että ne koskevat kaikki tämän maapallon elämää. Ne koskevat niitä asioita, joita ihminen oppii tuntemaan kulkiessaan mystillisen Kristuksen tiellä, vaikka hän oppii niitä asioista tuntemaan ei sillä tavalla, että hänet vihitään veljeskuntiin eri vihkimyksissä, vaan sillä tavalla, että hän on saavuttanut tiedon ja vallan avaimet. Hän saavuttaa ne noin niinkuin tien varrelta, hän enemmän itse kulkee kuin tiellä ja anastaa itselleen nuo salaisuudet, aivan niinkuin Jeesuskin on sanonut: Taivasten valtakunta otetaan väkiryynnäköllä. Hän kulkee suoraan sitä Jumalan valtakuntaa kohti, jossa on Kristus ja kaikki valkoiset veljet. Tämä on kaikki ylösnousemuksen takana. En tiedä, kuinka selvästi olen osannut kuvata näitä asioita, mutta

nehän ovat asioita, joita täytyy ensin miettiä, ja vähitellen sitten kokea.

* * *